

Het opvaren van God de Heere

Lezen: 1 Kronieken 15:25 - 16:4 en Psalm 47

Tekst: Psalm 47:6

Zingen:

Psalm 99: 1

Psalm 68: 4

Psalm 47: 2, 3

Psalm 16: 3

Psalm 145: 4

Geliefde gemeente, het zijn overbekende woorden die wij vinden in de berijming van Psalm 68, vers 2: *Maar 't vrome volk in U verheugt, zal huppelen van zielen vreugd, daar zij Uw wens verkregen.* Hebt u het wel eens gezongen? Wanneer was het voor het laatst, kinderen des Heeren in ons midden? Want dat gaat de kerk leren hier op aarde. Weet u wie dat ook geleerd heeft? David. Toen hij, jongens en meisjes, voor de ark uitliep, toen hij de ark uit het huis van Obed-Edom terugbracht naar de Godsstad Jeruzalem. Hij huppelde letterlijk voor de ark die door de Levieten werd gedragen.

En weet u, gemeente, toen ze de stad Jeruzalem in het zicht kregen, toen daar de poorten van de stad Jeruzalem gezien werden waardoor de ark naar binnen zou gaan, toen heeft David samen met de Levieten gezongen. Welk lied hebben zij gezongen? Wij kunnen dat vinden in Psalm 24. En we kunnen die psalm helemaal begrijpen als daar die optocht bij die poorten aankomt van de Godsstad: *Verhoogt, o poorten, nu de boog, reist, eeuw'ge deuren, reist omhoog, opdat ge uw Koning moogt ontvangen. Wie is die Vorst, zo groot in kracht? Het is het Hoofd van des hemels legermacht; Hem eren wij met lofgezangen.*

Zie het voor je? Zo kwam de Ark des Verbonds de stad Jeruzalem binnen. En zo werd de Ark des Verbonds in het heiligdom gebracht, al zingende de woorden van Psalm 24. En toen David, al huppelende, in het heiligdom aankwam en de ark daar gebracht werd, toen stopte het zingen van David. Toen hielden de Levieten die de Ark des Heeren droegen hun mond. En begon het Levietenkoor, de kinderen van Korach, die al in het heiligdom aanwezig waren, het gezang over te nemen. Ja, zij zongen bij beurten. En wat ging dat Levietenkoor, de kinderen van Korach, zingen toen de ark daadwerkelijk in het heiligdom werd gebracht? Wel, Psalm 47.

Wat vormt nu de kern, het middelpunt van deze psalm? Wel, de woorden die we met de hulp van de Heere vanmorgen willen overdenken, het zesde vers: *God vaart op met gejuich, de HEERE met geklank der bazuin.* Jawel, hemelvaartsklanken in het Oude Testament, in het boek der Psalmen. Wij schrijven als thema boven de prediking: **Het opvaren van God de Heere.** Drie gedachten.

1. We staan allereerst stil bij Zijn grootheid. Dat ligt verklaard in de namen 'God' en 'HEERE'.
2. In de tweede plaats staan we stil bij Zijn overwinning. En dat gaan we ontdekken in de woorden 'gejuich' en 'geklank der bazuin'.
3. En tenslotte staan we stil bij Zijn erfenis. Want toen ik bezig was met de voorbereiding over vers 6, kon ik het niet nalaten om ook iets te gaan zeggen over vers 5, wat aan onze tekst

voorafgaat: *Hij verkiest voor ons onze erfenis, de heerlijkheid van Jakob, dien Hij heeft liefgehad. Sela.*

1. Zijn grootheid

Wij vinden aan het begin van Psalm 47 geen naam van David. Het enige wat we aan het begin van deze psalm vinden, is dat deze psalm gedicht is voor het Levietenkoor, de kinderen van Korach, en dat ze deze psalm moesten zingen onder leiding van de opperzangmeester, een dirigent zou je kunnen zeggen, in het heiligdom. Daarom kunnen we ook niet zo direct uit de psalm opmaken wat nu echt de achtergrond is van Psalm 47. Maar wij leren altijd dat wij Schrift met Schrift moeten vergelijken. En als we dan Psalm 47 met andere psalmen gaan vergelijken, als ook met de heilsgeschiedenis, dan kunnen wij toch wel een beeld krijgen wat de achtergrond is van Psalm 47.

Want Psalm 47 heeft alles te maken met een psalm die ik al eerder noemde vanmorgen, namelijk Psalm 24, waar het gaat over het terugkeren van de Ark des Verbonds in de stad Jeruzalem, waar ik bij de inleiding van deze preek al op wees. Sommige verklaarders denken dat het in Psalm 47 gaat over het brengen van de ark uit het heiligdom in de tempel, toen Salomo de tempel heeft gebouwd. Maar een andere gedachte, die meer denkbaar is, is dat we moeten denken aan het terugkeren van de ark in de stad Jeruzalem ten tijde van koning David, dus al veel eerder. En waarom moeten we daar eerder aan denken bij deze psalm? Omdat Psalm 47 ook spreekt over overwinningen in oorlogstijd. En in de tijd dat koning Salomo regeerde waren er geen oorlogen des Heeren, maar des te meer in de tijd dat David regeerde. Daarom houden we ons vast aan de gedachte die vele verklaarders hebben, dat het ook hier in Psalm 47 over een psalm van David gaat, die hij heeft mogen dichten ter gelegenheid van het terugbrengen van de Ark des Heeren in de Godsstad Jeruzalem.

Willen wij de diepte van de tekst gaan leren verstaan, ook deze morgen, dan zullen we ook een ogenblik moeten stilstaan bij dat wonderlijke voorwerp uit het Oude Testament: de Ark des Verbonds. Wat was dat, jongens en meisjes? Nou, dat weten jullie wel. Het was die kist, weet je wel, van hout gemaakt en helemaal overgoten met goud, waar de wet in lag en waar die staf van Aäron in lag, weet je wel, die begon te bloeien nadat hij een nacht in het Heilige der Heiligen gelegen heeft. En er was ook een kruikje te vinden met manna, dat uit de hemel was neergedaald; dat lag allemaal in die ark. En dan dat mooie deksel er bovenop, ook helemaal van goud overtrokken. En bovenop dat deksel was het rood van het bloed. En bovenop die ark stond aan de ene kant een engel en aan de andere kant een engel, gebogen met hun vleugels naar elkaar en hun aangezichten naar beneden, en ze keken gedurig op het rood gekleurde verzoendeksel.

Dat voorwerp was het meest heilige voorwerp in de oudtestamentische eredienst. En waarom was dat nou het meest heilige voorwerp? Omdat de ark Gods aanwezigheid symboliseerde. Want toen de ark werd geplaatst in het heiligdom, toen is de Heere naar beneden gekomen, en dat was zichtbaar in een wolk, een heilige wolk die de Shechina wordt genoemd. En die wolk ging als het ware over die cherubs boven de ark zich plaatsen, als teken van Gods tegenwoordigheid op de Ark des Verbonds. Daarom moest die ark ook staan in het Heilige der Heiligen. Ja, die ark symboliseerde de troon van God.

En hebben we daar niet van gezongen aan het begin van deze dienst? En hoe hebt u dat nou meegezongen, gemeente? Toch niet als een psalm van ooit, eeuwen geleden? Zijn er hier vanmorgen nog geweest die onder het zingen van Psalm 99 vers 1 een ogenblik omhoog hebben gekeken? En met eerbied en diep ontzag hebben gezongen: *God, de HEERE, regeert. Beeft, gij volken, eert, eert Zijn hoog bestel, die bij Israël tussen cherubs woont, en Zijn grootheid toont, dat*

zich de aard bewege. Hij is Israëls zegen. Raakt u onder de indruk? Het gaat over God. Het gaat over God, de Heere. En spreekt daarom de ark niet van Zijn grootheid?

O, niet alleen in die wolk die daar was op de Ark des Verbonds, maar ook de wijze waarop Mozes die Ark des Verbonds heeft moeten maken en het heilige doel waarom die Ark des Verbonds er moest zijn, straalt iets uit van de grootheid van God, de Heere. En ik heb het al gezegd, in die ark, daar lag de wet, de twee stenen tafelen van Gods wet. En daarom wordt die Ark des Verbonds ook de Ark der Getuigenis genoemd. En spreekt de wet in die ark niet ook van Gods grootheid, gemeente? Spreekt de wet, die ons deze morgen weer voorgelezen is, niet van Gods heilige wil, van Gods rechtvaardige wil?

En dan maar weer de vraag aan u, jou en aan mezelf: Hebben wij de grootheid van God, de grootheid van de Heere God in Zijn heilige wet ontdekt? Als de Heilige Geest je dat doet zien en doet geloven, gemeente, wat blijft er dan van je over? Dan houdt het verstandelijke redeneren op. Dan krijgt je hoogmoed een klap. En dan zink je weg voor God. Zo'n grote God. En zo'n klein, goddeloos mens als ik. Dat is de werkelijkheid. Dan ben je een schuldig menskind. Dan ben je echt strafwaardig. Laat ik nog maar een woord uit de Bijbel gebruiken, wat ons zou moeten doen sidderen, zeker degenen die nog onbekeerd zijn en buiten Christus voortleven: dan ben je vloekwaardig. En dat tegenover de grootheid van God de Heere, tegenover Zijn heiligheid en rechtvaardigheid.

Die ark spreekt van Gods grootheid. Omdat die wolk er was. Omdat die wet erin lag. Maar er is nog iets. En dat wordt zo'n wonder voor een arme zondaar die ontdekt: ik kan de wet van God niet meer houden, ik sta in de schuld bij God. Want hoe moest Mozes, jongens en meisjes, ooit de ark maken? Want we moeten nooit over de details heenlezen in de Heilige Schrift. Gods Woord is het Woord van God. En elk onderdeel heeft wat te zeggen, ook hoe die ark is gemaakt. Ja, Mozes hoorde het van de Heere God. Hij moest twee materialen gebruiken om die ark te maken. In de eerste plaats duurzaam sittimhout. En vervolgens puur, louter, zuiver goud. En van die twee materialen moest hij die prachtige kist gaan maken. Twee materialen in één voorwerp. Breek je al een beetje mee? Twee naturen in één Persoon!

Dat duurzame sittimhout van de Ark des Verbonds ziet op de menselijke natuur van de Heere Jezus. En dat pure goud waarmee die ark werd overtrokken, ziet op de goddelijke natuur van Christus. En daarom spreekt de Ark des Verbonds ook van Christus, als de Middelaar Gods en der mensen. O, Hij is God, Hij is de Heere. En daarin spreekt Hij naar Zijn goddelijke natuur al van Zijn grootheid. Maar die God, de Heere, Christus, heeft de menselijke natuur aangenomen. En Hij werd Zoon des Mensen. Maar wordt Hij ook voor de kerk des Heeren als Zoon des Mensen niet onuitsprekelijk groot?

En dan ga ik het u weer voorschilderen vanmorgen. Daar staat die ark in het heiligdom, gemaakt van sittimhout en goud. Het is Christus met de wet in Zich. En op Christus is het bloed der verzoening, dat elk jaar op de Grote Verzoendag werd gesprenkeld. En op dat alles is daar die heilige wolk, waarin God de Vader aanwezig is. Mag ik het zo eens zeggen vanmorgen, om de heerlijkheid en de grootheid van de Ark des Verbonds u te mogen schilderen? Daar rust God de Vader op Zijn Zoon, Christus Jezus, Die de wet volmaakt vervuld heeft en Die het bloed der verzoening gesprenkeld, vergoten heeft. En daar rust God de Vader nu op. Zo werd het gesymboliseerd. Zo werd het voorgesteld, al diep in het Oude Testament. En daarom kon God wonen te midden van een goddeloos, verdorven geslacht. Daarom kan de Heere komen tot een zondaar die in de schuld staat bij God. Want God rust op het bloed der verzoening.

Wat gaat er toch een prediking uit van dat heilige voorwerp, de Ark des Verbonds. Kijk, en daarom zei de Heere tegen Mozes eeuwen geleden: *En gij zult het verzoendeksel boven op de ark zetten, nadat gij in de ark de getuigenis, die Ik u geven zal, gelegd hebt.* Dat is de wet. *En aldaar zal Ik bij u komen.* Wat een wonder, hè. Zo wil Ik bij u komen, boven op het verzoendeksel, een vervulde wet, een verzoend God in Christus. *Aldaar zal Ik bij u komen, en Ik zal met u spreken van boven het verzoendeksel af, van tussen de twee cherubs, die op de ark der getuigenis zullen zijn, alles wat Ik u gebieden zal aan de kinderen Israëls.*

O, wat een wonder, gemeente, moet dat voor de ware gelovigen geweest zijn als hen verteld werd van die Ark des Verbonds in het heiligdom. Laat het dan voor u vanmorgen en voor jou vanmorgen maar duidelijk zijn dat die Ark des Verbonds wijst op Christus. En als we dan in Psalm 47 de kinderen van Korach horen zingen, als de ark weer teruggebracht wordt in het heiligdom, dan leidt dat ons vanuit het Oude Testament naar de hemelvaart van Christus. Want immers is Hij ook van de aarde weer teruggekeerd naar het hemelse heiligdom, toch? Dat hopen we volgende donderdag toch weer te gaan overdenken. Daar is Hij in de hemel, voor de troon van de Vader, als de Ark des Verbonds.

Weet je wie dat gezien heeft? Johannes, toen hij op Patmos was. Dan wijs ik u op Openbaring 11 vers 19. En daar schrijft Johannes: *En de tempel Gods in de hemel is geopend geworden - dus hij zag de hemel als een tempel van God - en de ark Zijns verbonds is gezien in Zijn tempel.* En dan schrijven onze kanttekenaren terecht: dat is Christus. En hoe is Hij daar nu, gemeente? Daar is Hij, zo zegt onze tekst, als God de Heere. Want zo staat het in onze tekst: *God vaart op met gejuich.* En de **HEERE**, en dan mag je opnieuw het woordje 'opvaren' invoegen, *de HEERE vaart op met geklank der bazuin.*

O, gemeente, als Christus zo in onze tekst wordt genoemd, God de Heere, spreekt ook dit woord uit het Oude Testament dan niet ook van de grootheid van Christus? En weet u, als je nou genade mag vinden in de ogen van de Heere, als je wederom geboren wordt, als je een leerling mag worden op de school van vrije genade, dan ga je Christus kennen als God, als de Zoon van God, God uit God en Licht uit Licht. En als je Christus zo leert kennen, gemeente, dan komt er in je hart eerbied en diep ontzag voor Christus. En tegelijkertijd ga je in het geestelijke leven iets wonderlijks ontdekken, iets heerlijk ontdekkend: dat juist Christus God is en God is gebleven. Want ja, Hij is inderdaad mens geworden, wat moest, want de menselijke natuur heeft gezondigd en Gods recht eiste dat de mens moet betalen voor de schuld.

En is het je wel eens een wonder geworden, gemeente, dat nou God de Vader voor zo'n Verlosser heeft gezorgd, Die echt bij machte was om dat onzegbare lijden en sterven te kunnen volbrengen? Is het je wel eens een wonder geworden dat God de Vader voor een Middelaar gezorgd heeft, Die echt mens is, zodat een echt mens heeft geleden, dat een echt mens is gestorven tot verzoening voor de zonden, maar dat diezelfde Persoon ook God is? O, gemeente, ik durf het bijna niet te zeggen, omdat je bang bent om iets van die Middelaar af te doen, maar stelt u eens voor dat de Heere Jezus Christus geen goddelijke natuur had. Dan was het verloren, dan was het echt verloren. Maar nou heeft God de Vader voor een Middelaar gezorgd, Die God en mens is in één Persoon, omdat Hij door die goddelijke natuur die enorme toorn van God vanwege onze zonden heeft kunnen dragen. En dat wordt zo'n wonder voor een zondaar die het zelf niet meer kan. En die gaat zoveel heerlijkheid en grootheid ontdekken: mijn Verlosser is God. En omdat Hij God is, heeft Hij aan het kruis kunnen uitroepen: *Het is volbracht.*

Mag je Christus zo kennen als God? Hij heeft nog een tweede naam in onze tekst: de Heere. En kijk maar eens goed in je Bijbeltje. Het is **HEERE** met allemaal hoofdletters. Dus niet de naam

Adonai, dat is Heere met één hoofdletter en verder kleine letters. Maar hier wordt Christus de HEERE, de Verbonds-Jehovah genoemd. En dat kan ook niet anders, want de Heere Jezus hoort bij de drie-enige God. Hij is de tweede Persoon van de drie-enige Verbonds-God. En u weet wat het woord 'verbond' ten diepste wil zeggen? Ik heb het u meerdere keren gepredikt en laat ik het ter herinnering nog even zeggen: het woord 'verbond' in het Oude Testament is afgeleid van een werkwoord dat betekent 'slachten, offeren'. En dat roept bloedstorting op.

En als we dan de naam HEERE met allemaal hoofdletters tegenkomen, dan spreekt dat van die verbondsnaam van een drie-enige God, Die alleen in de weg van bloedstorting weer in het verbond kan treden met een verbondsbreker. En wat is het dan bijzonder dat de Ark des Verbonds een heenwijzing is naar Christus, de tweede Persoon van de God des Verbonds. En heeft Christus Zijn bondsbloed niet gestort, gemeente? Heeft Hij al Zijn bloed niet gegeven tot een verzoening van alle zonden? En gaat zo Christus, als de Verbonds-God Die Zijn bloed gegeven heeft, ook niet schitteren in Zijn grootheid in het leven van Gods kinderen?

Jazeker, wat spreekt de ark dan toch van de grootheid van Christus, Die opgevaren is, zoals de ark weer teruggebracht werd in het heiligdom in Jeruzalem. Maar wilde God de Heere, wilde Christus kunnen opvaren naar de hemel, moest Hij eerst nederdalen uit de hemel om hier op aarde te lijden en te sterven. Dat was een weg van diepe vernedering, maar leidde naar een grote overwinning.

2. Zijn overwinning

Ja, gemeente, toen de Ark des Heeren terugkwam in het heiligdom, toen hebben de kinderen van Korach gezongen: *God vaart op met gejuich, en de HEERE met geklank der bazuin*. En als ik me dan even concentreer op David, die een man was naar Gods hart, een kind van God, een ware gelovige, dan zeg ik echt niet te veel als David toen en daar door het geloof een ver-gezicht heeft gehad op de hemelvaart van Christus. Te meer omdat deze psalm niet de enige psalm is die iets zegt over de hemelvaart van Christus. Ook Psalm 24 en 68, die beide door David zelf zijn gedicht, spreken van de hemelvaart van Christus. Nou, als David dan zingt: *Gij voer ten hemel op vol eer, de kerker werd Uw buit, o HEERE*, moet hij daar niet een vergezicht gehad hebben op de hemelvaart van Christus?

En juist omdat hij dat kreeg, omdat hij met een door de Geest gesproken verre kijker van het geloof voor zijn ogen mocht zetten en in de toekomst iets zag van de hemelvaart van Christus, dat vervulde hem ten diepste met een grote blijdschap. En ongetwijfeld ook bij de Levieten die daar zongen. Want zij zongen met gejuich. Zij zongen met het geklank van de bazuin. En dat hebben we ook gelezen in 1 Kronieken 15 en 16: *Alzo bracht gans Israël de ark des verbonds des HEEREN op met gejuich, en met geluid der bazuin, en met trompetten, en met cymbalen, makende geluid met luiten en met harpen*. Ja, David, toen de ark in het heiligdom gesteld was, *stelde voor de ark des HEEREN sommigen uit de Levieten tot dienaars, en dat om den HEERE, den God Israëls, te vermelden, te loven en te prijzen*.

Ik zat vanmorgen vroeg zomaar te denken: ik had er best bij willen zijn. Maar dan zo dat de Heilige Geest het ware geloof in mijn hart in de beoefening gaf, om dan door die ark eens te mogen zien op Christus Die ten hemel gevaren is. En hoe daar in de tempel David en ongetwijfeld andere kinderen van God dat door het geloof ook gezien hebben. En dat ze toen met gejuich hebben gezongen. Weet u wat ik denk wat daar gebeurde, toen op dat moment? *Men hoort der vromen tent weergalmen van hulp en heil ons aangebracht; daar zingt men blij met dankbare psalmen: Gods rechterhand doet grote kracht*.

Want, gemeente, de Ark des Verbonds was weer terug. De Ark des Verbonds was weer in het heiligdom. Hij was weer op de plaats waar hij hoorde. En om de diepte van het woordje 'gejuich' en 'geklank der bazuin' te kunnen verstaan, moeten we even terug in de heilsgeschiedenis om te zien wat er nu met die ark gebeurd is.

Het was in de tijd van de richteren. De Filistijnen vielen Juda binnen, het land Israël binnen. Ja, dat was een oordeel van God. En wat dacht Israël? Wij zullen die Filistijnen wel verslaan. Wij zullen dat vijandige volk wel gaan overwinnen, want ja, wij zijn toch het volk van God. Maar het gebeurde niet. Bij de eerste aanval stierven al 4000 Israëlieten. O, wat nu? Toch maar proberen verder te vechten, toch maar proberen verder te strijden tegen de Filistijnen.

En toen kwam er van de oudsten van Israël een voorstel: weet je wat jullie moeten doen? Jullie moeten die ark uit het heiligdom meenemen. En die moeten jullie meenemen naar het slagveld. En dan zul je zeker winnen. Want die ark spreekt toch van de nabijheid van God. Die ark is de troon van het bloed. Neem de ark mee. En toen raakte het heiligdom leeg van de Ark des Verbonds. En kwam de Ark des Verbonds op een plaats terecht buiten het heiligdom. En toen werd die ark vernederd. Want waar kwam die ark terecht? De Israëlieten wonnen helemaal niet. Ze moesten het verliezen van de Filistijnen. En de Filistijnen hebben zelfs de Ark des Verbonds in hun bezit gekregen en meegenomen.

En weet je waar ze hem neergezet hebben, jongens en meisjes? In de tempel van Dagon. Daar stond een heel groot beeld van Dagon. En vlak voor dat beeld hebben ze de ark neergezet. Want ja, Dagon heeft ons geholpen. Dagon heeft ons de overwinning gegeven. Dagon is de enige ware god. Wat een vernedering voor het heilige voorwerp van Gods tegenwoordigheid! Daar werd het geplaatst voor een afgodsbeeld. En dat dulde God niet. God laat niet spotten met heilige dingen. God greep in. Hij toonde Zijn almacht. En we kennen de geschiedenis: tot twee keer toe wierp Hij dat afgodsbeeld om. Hij plaagde de Filistijnen met zweren. Het was een dodelijke kwelling, staat er in de Bijbel. En de Filistijnen hebben begrepen: dat heeft nou alles te maken met dat voorwerp, met die kist, met die ark. En toen hebben ze die ark maar weggezonden. Die moest weg uit het Filistijnse land.

Hij is uiteindelijk ergens terechtgekomen op het grensgebied tussen de Filistijnen en het volk Israël, in het huis van een zekere Abinadab. En daar heeft hij jaren gestaan, buiten het heiligdom. Daar stond hij in de tijd van de richteren. Daar stond hij in de tijd dat koning Saul koning werd. En niemand bekommerde zich meer om dat heilige voorwerp uit Gods huis. Totdat David koning werd. En hij de stad Jeruzalem verkoos als zijn residentie, waar hij een paleis bouwde om te wonen en waar hij wilde dat de Ark des Heeren ook zou geplaatst worden. En hij heeft daar een tent gemaakt, het heiligdom. En daar moest de Ark des Heeren weer komen.

Nee, het ging aanvankelijk niet goed. Eerst dacht David: het kan wel op een wagen. Maar dat ging tegen de wet van God in. Want dat heilige voorwerp moet gedragen worden door de Levieten. En uiteindelijk is het gebeurd, tot grote blijdschap van David. Daarom huppelde hij voor die ark. En zo kwam die ark in het heiligdom. En ik heb het gezegd: toen konden de kinderen van Korach gaan zingen: *God vaart op met gejuich, de HEERE met geklank der bazuin*. Het terugkeren van de ark was ook een teken van de overwinning, die juist in de tijd van David ontvangen werd.

En dan kom ik bij dat woordje 'gejuich' en 'geklank der bazuin' in onze tekst. Met name het woordje 'gejuich' vanuit de Hebreeuwse grondtekst betekent een vreugdekreet, een overwinningskreet. Zie daar de achtergrond van onze psalm. Nu gaan we van de ark naar Christus. Wil je er ook zo graag van horen, tot zaligheid van je ziel? Want die weg die de ark ging, is de weg die Christus in de

volheid van de tijd is gegaan. Die ark kwam in een weg van vernedering terecht. Zo kwam Christus in een weg van vernedering terecht, uit de hemel gezonden naar de aarde.

En laat ik het zo eens zeggen, gemeente, om de tekst een beetje te kunnen begrijpen, ook in de voorbereiding op de Hemelvaartsdag: toen Christus door de hemelpoort naar buiten ging naar de aarde om hier op aarde de menselijke natuur aan te nemen, ging achter Hem de deur dicht. En Christus kon niet meer terugkeren in de hemel voordat Hij alles, alles volbracht had hier op de aarde. Vanuit de plaats van verhoging moest Hij komen op een plaats van diepe vernedering. En voordat de hemelvaart van Christus weer werkelijkheid kon worden, moest Christus een hellevaart meemaken. Dat eist het recht van God. Hij Die opgevaren is in de hoogte, moest eerst nederdalen in de diepte. En wat een diepte is dat geweest. Wat een vernedering heeft Christus moeten doorstaan, zo diep dat Hij moest doorleven wat het is: een gesloten hemel en een geopende hel.

Gemeente, is het niet een wonder dat je nog niet in de hel ligt? Is het niet een wonder dat je daaruit verlost kan worden, maar wel in de rechte weg? Nou moest de Heere Jezus, luister goed, naar de hel. En Hij heeft nooit een zonde gedaan. Ik kan u niet vertellen hoe erg het daar is, maar het moet toch wel vreselijk zijn. Wat is de Heere Jezus diep vernederd! O, gemeente, ik kan het geloof niet in je hart werken, echt niet, en dat is maar goed ook. Wat zou het een wonder zijn als de Heilige Geest dat vanmorgen nou eens deed en je eens liet zien wat je echt verdiend hebt. En ik praat toch niet mijn eigen taal, gemeente? U moet hier toch voor vallen, gemeente. Het staat toch in het heilige Woord van God dat allen die gezondigd hebben deze straf verdiend hebben.

En nu wilde Christus naar de hel. Hij moest daarheen. En heeft het uitgeroepen: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?* Een dichte hemel, een open hel, om in die weg die dichte poort, die dichte hemeldeur, open te strijden, open te lijden, open te worstelen. En dat heeft Hij gedaan, dat heeft Hij gedaan, gemeente. En daarom riep Hij aan het kruis: *Het is volbracht*. En daarom kon David hier met de kinderen van Korach zingen: *God vaart op met gejuich, en de HEERE vaart op met geklank der bazuin*.

Hij is in die grote strijd van vernedering niet ondergegaan. Maar na de weg van die vernedering kwam die verhoging. Christus is opgewekt uit de doden. Christus is opgevaren naar de hemel als de grote Overwinnaar in de strijd. En toen Hij ten hemel ging, was de hemelpoort geopend. Niets en niemand kon de Heere Jezus nog buiten het hemelse heiligdom houden. Want God was verzoend. De toorn was tot stilte gebracht. De vloek van de wet was voor de ganse kerk weggedragen. Alle zonden waren verzwolgen in het bloed van Christus. En aan Gods heilig recht is volkomen voldaan.

O, gemeente, ik heb er wel eens over moeten nadenken en in de stilte over moeten mediteren, wat het geweest is toen de Heere Jezus Christus met gejuich in de hemel terugkeerde. Toen hebben de engelen gejuicht. En bij die engelen stond Gabriël, die 33 jaar geleden naar Nazareth moest om te vertellen dat in de moederschoot van Maria de Zaligmaker verwekt zou worden. Nu staat Gabriël daar en hij ziet Christus terugkomen. Wat zal Gabriël met alle andere engelen gejuicht hebben! Daar stond Ruth, stond Rachel de hoer, daar stond Manasse, daar stond David. En met gejuich hebben ze de Zaligmaker ontvangen in de hemelen.

En kijk eens naar de troon van Gods genade. Daar zit de Vader. En Zijn gelaat glanst van blijdschap. En ik hoor de Vader zeggen: *Kom, Gij gezegende van Mij, en beërf het Koninkrijk*. Wat moet de Vader niet verheugd zijn geweest toen Zijn geliefde Zoon terugkeerde. En wat zal de Heilige Geest verblijd zijn geweest, Die 33 jaar geleden in de moederschoot van Maria die Jezus schiep naar Zijn menselijke natuur. Nu ziet Hij de Zoon van God terugkomen.

En waarover waren de engelen? En waar waren Gods kinderen in de hemel, ja, waar was de drie-enige God het meest verblijd over? O ja, Christus keerde terug. Maar Christus keerde terug met een erfenis. En dat gaan we kort in onze laatste gedachte nog overdenken.

3. Zijn erfenis

Want kijkt u nog eens even naar vers 5: *Hij verkiest voor ons onze erfenis, de heerlijkheid van Jakob, dien Hij heeft liefgehad.* Het is alsof ik achter vers 5 de Heere Jezus zelf hoor spreken: *In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zou Ik het u gezegd hebben. Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo, wanneer Ik zal heen gegaan zijn, en u plaats bereid zal hebben, zo kom Ik weder, en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben.*

De hemel is een erfenis. En toen David dat liet horen aan de Israëlieten in de tijd van Psalm 47, begrepen de Israëlieten heel goed wat dat betekende. Want toen ze ooit in het land Israël kwamen, kreeg elke stam een erfdeel. Een stukje van het land Kanaän was voor hen. En zo is er boven een Vaderhuis met Zijn vele woningen. En elk van Gods kinderen krijgt zo'n woning, straks, als een erfenis.

Ja, dat zijn Gods kinderen. Misschien zegt een onbekeerde zondaar vanmorgen: daar hoor ik niet bij. Nee, zolang je onbekeerd bent, hoor je daar ook niet bij. Wordt het dan niet hoog tijd om er alles aan te doen om te weten te komen dat je er wel bij mag horen? Want het kan. Of sta je misschien zo van verre en vind je dat zo groot: ik in die erfenis? Kijk dan eens hoe die mensen worden genoemd in vers 5, die straks in die erfenis mogen komen. Er wordt namelijk in vers 5 een naam genoemd. Nee, geen Israël: Jakob. En is Jakob niet het beeld, is die naam niet het beeld van een zondaar, van een albederver, van een bedrieger?

Zit hier vanmorgen een Jakob, die gelooft dat hij een Jakob is, die het geleerd heeft geen toegang meer tot God, geblokkeerd door mijn zonden en ongerechtigheden, ziende op mezelf buiten hoop? Het kan vanuit mezelf nooit meer. Dat heeft Jakob ook geleerd. En wat gebeurde er toen Jakob in een doodlopende weg terecht kwam, toen er vanuit zijn kant geen weg meer naar boven was? Toen ging God zorgen voor een weg van boven naar beneden. Ben je ook al eens in Bethel geweest? Heb je daar Christus gezien als de ladder Jakobs? En dat Christus van boven naar beneden gekomen is, opdat er voor een zondaar weer een weg van beneden naar boven is?

En dat heeft Jakob later ervaren, toen hij in Pniël kwam en God gezien heeft van aangezicht tot aangezicht. En hij kon zeggen: nu is mijn ziel gered, met God verzoend, en een recht op het eeuwige leven. En is dat geen wonder als je dat mag leren kennen, dat de Heere al je zonden gaat wegnemen op grond van recht, en dat Hij je laat zien hoe die geopende toegang er weer gekomen is tot de troon van Gods genade? Ja, dat de Heere voor zo'n arme zondaar een erfenis verworven heeft, een plaatsje in het hemels heiligdom.

En waarom toch? Waarom maakt de Heere het nou waar: *Gij deedt mij tot de erfenis komen van de vromen, wien de vrees Uw naams bekoort.* Hoor het de kinderen van Korach zingen aan het einde van vers 5: *Jakob, dien Hij heeft liefgehad.* Wat een wonder, hè. Is dat geen troost voor een arme Jakob, voor een arme zondaar? God heeft Jakob lief. God heeft zondaars lief. O ja, God moet naar Zijn recht goddelozen wegwerpen. Maar hierin is Zijn liefde geopenbaard, dat Christus voor de zondaars, voor de goddelozen gestorven is.

O, wat een wonder. *Hij verkiest voor ons onze erfenis, de heerlijkheid van Jakob, dien Hij heeft liefgehad.* En daarom: *God vaart op met gejuich, de HEERE met geklank der bazuin.* En daar ligt voor de kerk des Heeren zoveel reden om te juichen, om op een Bijbelse wijze te juichen. Want

tenslotte dit: toen de Heere Jezus opvoer naar de hemel en Hij kwam daar voor het aangezicht van Zijn Vader, gemeente, met het bloed dat Hij gestort heeft, stond Hij daar niet voor Zichzelf. Maar Hij stond daar voor de Vader als Vertegenwoordiger van allen die Hij liefheeft. Daar stond Hij tussen God en Zijn volk, met Zijn volk gegraveerd in Zijn hart. Daar stond Hij namens al die mensen, een ontelbare schare, die in Adam bij God zijn weggelopen, maar die Hij door Zijn bloed weer met God verzoend heeft. Daar stond Hij voor het aangezicht van Zijn Vader om Zijn ganse kerk weer terug te brengen in de gemeenschap met Zijn Vader.

O, gemeente, als de kinderen van Korach dan zingen: *God vaart op met gejuich, de HEERE met geklank der bazuin*, dan betekent dat ten diepste: Christus brengt Zijn kerk terug bij de Vader, als kinderen van de Vader. En zou dat geen reden moeten geven voor degenen die de Heeren vrezen, tot grote blijdschap? Zou daarin geen reden liggen dat er iets in de ziel ontstoken wordt door Gods Geest van gejuich, van geklank van de bazuin?

We zien het gebeuren bij die verloren zoon. Toen die jongen op grond van Christus' kruisverdiensten weer teruggebracht werd in de gemeenschap met zijn vader, toen hij daar mocht aanzitten met het beste kleed van de vergeving der zonden, met de ring van de verzekering aan zijn hand, met de schoenen aan de voeten als teken van het kindschap Gods. Hij zat aan de tafel met zijn vader, hij at van het gemeste kalf, en wat staat er dan in Lukas 15? Dan zegt Christus, ja, dan zegt de vader: *Laat ons eten en vrolijk zijn. Want deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden; hij was verloren en is gevonden*. En dan dat kleine zinnetje, wat helemaal past bij onze tekst: *En zij, samen, begonnen vrolijk te zijn*.

En dat gaan Gods kinderen hier in beginsel leren: beginnen vrolijk te zijn. Dat is een begin van de eeuwige hemelvaartsvreugde, een voorsmaak van het eeuwige gejuich, van het eeuwige geklank van de bazuin, straks, in het hemelse Kanaän. Want: *Getrouwe HEERE, Gij zult mijn goed, mijn God, mijn erfenis en het deel mijns bekens wezen*.

Amen.